

Lid verkozen. Van ONTJJD, die zich vroeg eenen hem federt altijd bijgeblevenen naam maakte door zijne Academifche Verhandeling: *de morte et variâ moriendi ratione*, zullen bevoegde vrienden en ambtgenooten wel niet in gebreke blijven de studie, praktijk, en werkzaamheden eerst als Lid en Secretaris, later als Prefident der te 's Gravenhage zitting houdende Geneeskundige Commisfie aan het geleerd en belangftellend Algemeen in bijzonderheden te doen kennen. Van KLUYSKENS beftaat alreeds eene belangrijke *Notice Nécrologique* door JOSEPH GUISLAIN (a°. 1843), die hem fchetst als een der merkwaardigfte meesters in zijn vak, waarop Vlaanderen roem mag dragen, en te gelijk als een door oorfpronklijkheid van karakter evenzeer als van vernuft allezins belangrijken man.

Ik had mij geveleid tot voor nog geene acht dagen, Mijne Heeren! van de Derde onzer Klasfen te mogen berichten, dat zij van grievende verliezen gedurende dit jongfte Instituutsjaar verfchoond had mogen blijven. Sedert vernam de geleerde wereld met deelneming in den rouw der zijnen het afsterven van den Heer **HENDRIK ENGELINUS WEJERS**, Hoogleeraar federt het jaar 1833 in de Oosterfche Letterkunde aan de Leydfche Hoogfchool, Lid van het Instituut federt 1836, op den 1sten April jongftleden in den bloeienden ouderdom van nog geen veertig jaren afgeroepen. Hij was geboren ten jare 1805 te Winkel in Noord-Holland, alwaar zijn vader Predikant was, maakte zich al vroeg eenen naam door zijne vorderingen in de Oosterfche talen onder den beroemden Hoogleeraar HAMAKER, en werd al zeer fpoedig onder het getal van Nederlands voornaamfte Orientaliften ook door de buitenlandfche Geleerden geplaatst. Het vak, waarin hij voornamelijk geroemd wordt, was de Arabifche taal, letterkunde en hoogere kritiek. Niet alleen zijne uitgegevene Werken in dit vak, die wegens uitlegkundig tact en fcherpzinnig oordeel bijzonderen lof behaalden, maar ook zeer bijzonder de wijze waarop hij doceerde, hebben hem onder discipelen en deskundigen een grooten naam gemaakt.

Van de taak om de uitgebreide en in vele betrekkingen werkzame loopbaan

venhaagsche Gymnasium leide hij die niet in mindere mate aan den dag, dan hij die vroeger als Rector van het Gymnasium te Vlissingen had betoond. Van de Staatsambten door hem bekleed zal ik zwijgen, van zijne innige vriendschap met VAN DER PALM zal ook de nakomelingschap gewagen, van zijne Letterkundige en Wetenschappelijke verdiensten sprak mijn vriend de Heer BAX, de Rector van het Haagsch Gymnasium, toen hij in Julij j. 1., hem als toonbeeld voorstelde aan de studerende jeugd, van wien zij kon leeren, hoe men zijn leven behoort in te rigten, en hoe de letteren te beoefenen, dat men daaruit voor hart en geest gewenschte vruchten zal kunnen plukken.

Jonger in jaren, later aan het Instituut verbonden, was de Hoogleraar **H. E. WEIJERS**, die nu bijna een jaar geleden aan de Klasse ontviel. Onder de vele voortreffelijke beoefenaren der Oostersche Talen en Letterkunde, die ons Nederland kan aanwijzen, zal steeds eene eervolle plaats aan hem ingeruimd blijven. Met zijnen aanleg en ijver moest hij wel, onder leermeesters als VAN DER PALM en HAMAKER, aan Leiden's Hoogeschool groote vorderingen maken in het geliefkoosd vak zijner studiën. Was het vreemd, dat, al spoedig na het ten einde brengen zijner Akademische Letteroefeningen, eene benoeming tot Hoogleraar aan dezelfde Hoogeschool, aan welke hij zooveel verschuldigd was, zijne studiën bekroonde? De pligten, in die betrekking op hem rustende, namen nog toe in gewigt en omvang, sedert het afsterven van HAMAKER den last van het onderwijs in de Oostersche Talen alleen op zijne schouderen deed drukken. Veel verwachtte men nog van zijnen werkzamen ijver voor de wetenschappen, op welke hij zich zoo bijzonder had toegelegd, doch eene reeds lang zijne krachten ondermijnende kwaal rukte hem, op den laatsten dag der maand Maart van het vorige jaar, uit den rei der levenden weg, op bijna 39jarigen leeftijd. Het was de hulde van een' erkentelijk vriend en tijdgenoot, welke al kort daarna de Hoogleraar JUNBOL te Groningen hem toebragt, in eene reeds op 17 April j. 1. gehoudene Akademische Redevoering. — WEIJERS was sedert 1836 Lid der Klasse. Onderscheidene malen heeft hij haar door zijne werkzaamheden verplicht; eene belangrijke taak

had hij op zich genomen, het Katalogiseren namelijk van de Oostersche Handschriften van den Heer WILLMET, thans in het bezit van het Instituut. Nadat hij in een bijzonder opstel over dit onderwerp, geplaatst in het Instituuts-Tijdschrift, 1844, bl. 60 volg., zijne meening omtrent zulk eene Katalogisering breeder had uiteengezet, was hij aan het werk gegaan en was daarmede reeds tot zekere hoogte gevorderd, toen de dood hem wegnam. Het is te hoopen, dat de Hoogleeraar VETH, hier ter stede, die op aanzoek der Klasse, met de voortzetting dier gewigtige taak zich wel heeft willen belasten, haar naar wensch zal mogen ten einde brengen. Voor hem voorzeker zal zulks ook daarom eene voldoening wezen, omdat hij aldus zal mogen voltoojien, wat zijn leermeester onafgewerkt had moeten achterlaten.

Tot voor nog zeer weinige dagen had de Klasse onder hare Leden geene andere verliezen te betreuren, toen nu voor zes dagen de waardige SCHRÖDER, te Utrecht, ook haar werd ontrukkt. Wij allen zijn nog geheel onder den indruk, dien deze rouwmare ook ons deed ondervinden. Een teregt hooggeacht Geleerde, een edel burger en, wat nog meer zegt, een streng waarheidlievend en deugdzaam man ontviel aan ons Vaderland. Deze stad mogt hem, hoewel buitenslands geboren, nog jongeling, zijne eerste vorming voor zijne verdere loopbaan zien ontvangen. Het Amsterdamsch Gymnasium telde hem onder zijne kweekelingen, toen het aantreffen daar van zijner waardige jeugdige medemakkers, vooral de wedstrijd met eenen FALCK, hem tot het ontwikkelen zijner vermogens krachtig aanspoorde. Een opgevolgd verblijf aan de Hoogeschool te Halle voltooidde de opleiding hier aangevangen. En voortreffelijk werd zij voltooid. Hoe veelomvattend was toch niet de kennis, in verschillende vakken van geleerdheid, welke hem was te beurt gevallen! De groote verscheidenheid der betrekkingen, welke hij in het openbaar leven bekleed heeft, of tot welker vervulling hij was voorbereid, laat zich alleen daaruit verklaren. Veel is er over SCHRÖDER te zeggen, ook dan, zoo wij ons al beperken tot die gedeelten van menschelijke kennis, welke meer bepaald tot den kring van de werkzaamheden dezer Klasse behooren. Hij was een Wijsgeer, zijne